

100 szóban 2014
budapest

100×100

A MAGYARORSZÁGON, 2014-BEN ELŐSZÖR MEGRENDEZETT „100 SZÓBAN BUDAPEST” SZÁZ LEGJOBB ALKOTÁSÁT OLVASHATJA ITT MOST KEDVES OLVASÓ.

A történetíró pályázat itthoni megszervezésének ötlete a Mindspace nonprofit szervezet egyik alapítójának chilei utazása során merült fel. Santiago városában találkozott a Plagio csapatával, akik már 14 éve szervezik a városi történetmesélős pályázatot. A felhívásra minden évben egyre több történet érkezik, az akció évről évre egyre sikeresebb. A szervező Mindspace csapata abban bízik, hogy Budapest meséi is sokakat arra inspirálnak majd innentől kezdve, hogy papírra vessék azokat.

A felhívás egyszerű és nagyszerű, bárki megírhatja érzéseit, vágyait, történeteit, álmait, véleményét a várossal kapcsolatban. A történetek teljesen szabadon értelmezve kapcsolódhatnak Budapesthez. Egy dologban nagyon szigorú a szabályzat: a beküldött történetek nem haladhatják meg a 100 szót.

Idén, vagyis a 100 szóban Budapest megrendezésének első évében összesen **738 történet érkezett.**

Ebbe a füzetbe a zsűri által legjobbnak ítélt 100 mű került.

Vörös András István

ELTÁVOZOTTAK

Van egy titkos hely a városban. Annyira titkos, hogy senki sem tudja, hogy hol van. De valamiért mindenki meg van győződve arról, hogy tudja, mi van ott. Egyesek szerint ez valahol a budai hegyekben van, egy rejtett tisztáson, ahol találkozhatunk a halott szeretteinkkel. Persze ők nem így mondják. Azt mondják, hogy az “eltávozottakkal”.

Én nem vagyok olyan, mint akik azt mondják: “*eltávozottak*”. Én nem vágyom oda. Nem szeretnék újra találkozni az anyukámmal, aki valószínűleg csak annyit mondana nekem: rakjál rendet a szobádban!

Pásztor Gábor

BÉRESLEGÉNY

Az utasokat általában soha nem érdekli, melyik országban járunk, nyugdíjasok, akiket befizettek egy nyaralásra Passautól a Fekete tengerig, mennek a hajóval, végigeszik az egész utat, étkezések között meg a kabinjukban agonizálnak. Amikor becsorgunk Budapestre, az viszont más, akkor azért felnéznek ők is a tányérjukból, ilyen csodát még senki nem látott. A világ leggyönyörűbb városa, különösen a Dunáról nézve, a Gellért hegynél még a villát is leteszik egy pillanatra, úgy bámulnak. Közben szólnak az osztrák népdalok, az élet szépségéről, a boldogságról, én meg állok mellettük a kávéskannával, és arra gondolok, hogy nálunk bezzeg csak a sarjú túske böködi a tenyered.

Makarész Rita

SZÖVEG

Kényelmes új buszok Budakeszin - az okozott kellemetlenségért szíves megértésüket kérjük.

Naponta 60 tonna kutyaürülék kerül a közterületre – mert megérdemlem.

Változó forgalmi rend Óbudán, a Thököly úton, a Budai Várnál – állandó akció.

A pótdíj összege – a legkisebb is számít.

Kipróbáltuk a Nemzeti Mobilfizetési Zrt. saját rendszerét – minőség olcsón.

A Városliget zöldterülete minden híresztelés ellenére nem csökkenni, hanem nőni fog, a fás és nyílt területek arányát meg fogjuk őrizni – kiérdemelt bizalom.

Kulturált illemhelyek nyílnak Budapesten – növekedési hitelprogram.

Már ezren tesztelik a közbringát – pénztártól való távozás után reklamációt nem fogadunk el.

Budapest – mindenre van jobb ötlete.

Mizser Fruzsina

ILYEN AZ ÉLET

Vince odaült mellém az oviban egy álmos tavaszi délutánon. Megint meg akart hódítani. *„Figyelj, én vagyok a legjobb sakkozó az egész óvodában. De majd egyszer az egész országban én leszek a legjobb.”* Ezt mondta. *„De amúgy hetente kétszer járok vívásra és én úgy futok, mint a villám.”* Rámosolyogtam, de ennyivel nem érte be, mindent bevetett, amit egy - leendő - férfiú bevethet. *„Egyébként, nekem már van 3000 forintom!”*

Aztán szeptemberben a fővárosba költöztek.

Kár, hogy minden fiú elmegy egyszer.

Vörös Borisz

MEGFORDULT

Budapest kezd az agyamra menni! Budapest kezd az agyamra menni! Budapest kezd az agyamra menni!

Budapest kezd az agyamra menni! Budapest kezd az agyamra menni! Budapest kezd az agyamra menni!

Budapest kezd az agyamra menni! Budapest kezd az agyamra menni! Budapest kezd az agyamra menni!

Budapest kezd az agyamra menni! Budapest kezd az agyamra menni! Budapest kezd az agyamra menni!

Budapest kezd az agyamra menni! Budapest kezd az agyamra menni! Budapest kezd az agyamra menni!

Budapest kezd az agyamra menni! Budapest kezd az agyamra menni! Budapest kezd az agyamra menni!

Budapest kezd az agyamra menni! Az agyam kezd budapesti lenni!

Lami Juli

A GALAMB HÉT ÉLETE

Első halálom igazi klisé: elcsapott a hetes busz.
A Jégbüfé ablakán lévő barna körablakokra meredtem,
mielőtt kilapítottak a kerekek.

A másodikról nem tehettem. Kiestem a fészekből,
rémülten gubbasztottam az Örkény Színház előtt,
majd jobbnak láttam mielőbb feldobni a talpam.

A harmadikról mit is mondhatnék...
egyre ügyesebbek a macskák.

A negyedik alkalommal odafagytam
Gábrriel arkangyal szobrához a Hősök terén.

Ötödik halálomig azt hittem, minden madár
tud úszni a Dunában.

A hatodikra nem szívesen emlékszem vissza...
de azóta nem szeretem a játszótereket.

Hetedszerre egyszerűen felfalt egy dolmányos varjú
a Nagymező utcában.

És mégis...
nyolcadszorra is Budapestre mennék vissza.

Cserenkó Gábor

NEM IS GONDOLNÁD

Átmegyek holnaptól egy másik kerületbe, ahol senki sem ismer. Egy peremkerületbe és ott fogok majd kukázni. Itt folyton belebotlik az ember valami ismerősbe és mindig az a vége, hogy szájalomból odadob valamit. Nekem ez nem kell. Guberálni meg máshol is lehet. Néhány éve már ebből élünk az élettársammal. Visszavisszük az üvegeket, meg ilyenek. Mindig találni valamit. Nem is gondolnád, hogy miket ki nem dobnak.

Véssey Miklós

KÖLTÖZÉS

Találkoztam veled a Deákon, az Astorián, a négyeshatos
összes megállójában, az alagút tetején, a rakpart lépcsőin,
a szobádban, a szobámban, ötvenegy kocsmában
és kávézóban, egy taxiban, tizenhat metrómegállóban,
mindhárom titkos helyünkön, egy ötszög alakú utcakövön
a Ferenciekén, abban a lakatlan, romos házban Kőbányán,
a rendőrségen, a várban, a nagymamádnál, a Jászain, az
éjszakain, annál a hippi srácnál egy házibuliban Csepelen,
a Lánchídon, a Feneketlen-tónál és a Városligetben is, és
hiába kerülöm ezeket a helyeket azzal a kifogással, hogy
rád emlékeztetnek, mert a körülmények közül már régen
belém költöttél, az egyetlen helyre a világon, melyet sem
kikerülni, sem megváltoztatni nem tudok.

Szabó Beáta Tünde

GANG

Tibor például furákat ordibál éjjelente. Ani néni söpri a vizet, ha esik. Gémesék a kutyát szaladgáltatják a gangon.

Néha meg, amikor valami elromlik, kijön Hipp és Hupp – nagymamám hívja így a kétbalkezeseket úgy általában – és megpróbálják megjavítani a bármit, ami elromlott.

Nem mindig a jó falat verik ki, az nem annyira jó.

Ők mind nem teljesen normálisak. Én se vagyok teljesen normális mondjuk, néha hetekig kinn szárad a ruha, amitől az egyik felük néhány árnyalattal világosabb lesz, de nem baj, mert mindenki azt hiszi, hogy direkt ilyen.

Pleesz Ráchel

A PESTI ÉJJEL

A pesti éjjelben minden lehetséges,
Ami csak embertelenül emberséges:
Embertelenül emberséges emberek,
Félmeztelenül meztelenkedő felek,
Örömtelenül álló örömlányok,
Hánytatott lelkű, részegségtől hányók,
Rendetlenkedve őrködő rendőrök,
Szemezve öldöklő szemöldökszőrök,
Lecsúsztott hírességek torkán lecsúszó hírhedtségek
Megszerzése érdekében tett botrányos szívességek.

Tiszolczy Balázs Gergely

DOLGOZÓ NŐ

- Tudna valamit mondani az édesanyjáról?

- Az édesanyámról? – kérdezett vissza a férfi, miközben görcsösen szeretne volna felidézni az arcát. De bármennyire is igyekezett, pusztán a gyerekszoba füstüveg ajtajára a hajnali fény által felskiccelt női sziluettre emlékezett, ami minden reggel pontban ötkor elsuhant az ajtó előtt. Ugyanezt a képet rajzolta a szűk folyosó lámpája is esténként, csak sokkal kivehetőbben, szinte ráégetve a körvonalat az üvegre.

Még most is, mikor végül kinyitotta a szemét, sokáig látta, ha néha pislogott egyet, csak az ajtó tűnt el körülötte.

- Anyám..., anyám karcsú nő volt.

Rényi Tibor
SZELLŐ

Gyermekkorunkban sokszor fintorogtunk húgommal, mikor a nyári szellő virágillat helyett a sajtgyár jellegzetes szagát hozta Budafok felől. Ha megfordult, akkor a tétényi hizlalda disznóbúze kúszott az orrunkba. Szélcsendben a megrekedt, porszagú forró levegő vibrált, és a gumilabda pattogó hangja messze visszhangzott a panelházak között.

De ha a Duna felől fúj a víz illatú szél, azt szerettem.

Nincs már hizlalda, talán sajtgyár sem. Húgom meghalt négy évvel ezelőtt. De a dunai szellő most is megtalálja útját a lakótelepi játszótérre, és megborzolja a gyerekek haját.

Véssey Miklós

BUDAPEST OSTROMA

Magzatpózban fekszik az ágyon. Férje valahol Budán harcol, most nem segíthet. Egyre közelebből hallani a döngő katonaléptekeket. Fél perc, és betörnek a hálószobába. Vajon mit tesznek majd vele? Nem számít semmit az ajtó elé tolt szekrény. Könnyen fel fogják dönten. Tizenöt másodperc. Hiszen még gyerekei sincsenek. Kettőt akart. Egy lányt és egy fiút. De lehet, hogy jobb is így. Nem hagy árvákat maga után. Fűlsiketítő robaj. Egy lövedék embernyi rést ütött a szoba utca felőli falába. Öt másodperc, döntenie kell. Már dülöngél a szekrény, amikor a résen át kimenekül az utcára. Negyvenöt évvel később unokája születik.

Én vagyok az.

Szabó Beáta Tünde

DUNÁNÁL

Együtt szoktunk gurulni a parton. A bácsi és én.
Vagy a néni és én. Nehéz megmondani, még sose láttam
az arcát. A közeli öregek otthonából viszik ki naponta
sétálni, vagyis hát nem tud már járni, gurítják csak, mindig
épp akkor, amikor arra biciklizem. Nem hiszem, hogy látja
a folyót. Azért szerintem hallja – pattan, feszül, elernyed.
Én még látom, hogy csillog, szívesen elmesélném neki.
Viszont nem akarom megzavarni a tologatók társaságot,
olyan fesztelenül császkálnak, inkább tovább gurulok.

Esetleg holnap.

Szántó Kamilla

HÉ, SZOMSZÉD

Este felülnek az ablakpárkányra. Mindig őt nézik.
Az Olaszt. Főz. Kötényben meg minden. Pedig férfi.

És van egy fekete macskája is. Már megmutatta.

De ma nem akar beszélgetni. Mármint a férfi,
nem a macska. Jobb napokon füzetlapokra írt üzeneteket
váltak. A kollégium ablak nem nyílik. Nehogy valaki
kiugorjon. Vagy át. Így csak ez a kényelmetlen megoldás
maradt. Végül is jobb mint a morze. Ma mégeselem válaszol.

Pedig a másik üvegen már kint van: Hé, szomszéd!

De az Olasz csak főz rendületlenül. Majd némi
mozgolódás. Vendég jön. Csókkal köszön.

Az üzenet lekerül. Mérges öklök követelik
az üvegen a nő távozását.

Mucsi Eszter

NA, ÁLLJUNK MEG EGY SZÓRA!

Budapest: lehet kapni papírt és tollat; szép a kilátás a tanteremből; nem üt el a villamos, ha elábrándozom; nem zavar senki - bár egyszer valaki ollót kért tőlem a zsúfolt metrón, és én nem törődve azzal, hogy az ereit, vagy az idegeinket akarja-e vele vagdosni, gyorsan adtam neki egyet, hogy tovább írhasak, végül csak a táskáját szabadította ki vele az ajtó fogságából - egy szóval, semmi bajom Budapesttel.

Aztán megállít egy férfi. A szívem hevesebben kezd verni, bár nem szőke, és fehér lova sincsen, de érzem, szeretne tőlem valamit. Ha megkérdezné, igent mondanék.

Szólásra nyitja a száját:

- Jegyeket, bérleteket!

Baksai Ágnes

PAPÍRCSÁKÓ

A metró utasai morcosak, unottak, fáradtak, álmosak. Még figyelni is unalmas. Valahogy fel kell őket rázni. Csabival erre mindig volt ötletünk. Például papírcsákót hajtogattunk a tartóban elhelyezett reklámújságokból, aztán kiosztottuk az utasok között, a legmorcosabb fejére is tettünk egyet. Mosolyogtak, ettől nekünk is jó kedvünk lett. Régen volt, de az utasok a metrón nem felejtnek.

A minap két barátnő megbeszélte a hátam mögött, hogy hasonlítok arra a lökött nőszemélyre, aki néhány évvel ezelőtt papírcsákót osztogatott a még lököttebb barátjával. Legalább emlékeznek ránk, talán mikor nagyon unatkoznak a metrón még eszükbe is jutunk.

Az emlék hatására pedig mosolyognak.

Torma Fanni

NINCS

Gyermekkoromban balatoni nyaralásra hajnalban indultunk Egerből. Hosszú volt az út. Az ébredő Budapesten haladtunk át odafelé, az éjszakába hangosodón hazafelé. Hajnalban a Kossuthon 7-es buszmegállóban álló embereket figyeltem. Sex Pistols-os pólós srác, mellette matyó hímzéses kendős néni. Mindennél jobban vágytam ide, mert itt mindenki olyan lehet, amilyen. 12 éve olvasok már a Károlyi kertben, veszek kávé a Rádayn munkába menet, romkocsmákban álmodom barátokkal, szégyellem magam, amiért kerülöm az aluljárókat. Húzok el függönyt a Szabadság-szobrot megpillantva, mely mögül ömlik be a fény. Van matyó hímzéses kötény a konyhában, Sex Pistols póló a szekrényben. Már majdnem olyan vagyok, amilyen lenni szerettem volna.

Nagy Szilvia

FESZÜLTÉG

A buszon felejtett egy gondolatot. Nem tévedésből,
hétfőnként mindig ezt játszotta.

Ráülteti egy himbálódzó kapaszkodóra és mikor csukódik
az ajtó, leugrik. A gondolat meg lógva marad.

Viszi tovább a busz.

A magára hagyott gondolat azután egész nap utazik.
Néha átszáll. A négyeshatosra. Valamelyik gyorsjáratra.
Kettes villamosra. Hetvenhármas trolira. Vagy a várbuszra.

Bejárja Pestet. Meg Budát. Egyszer még a csepeli
HÉV-re is átmerészkedett.

Pénteken aztán visszaszáll oda, ahol hagyták.

Ő meg jön is érte pontosan.

„Jól nézel ki. Milyen pozitív vagy!”

– mondja ilyenkor vigyorogva.

Péntek van.

Ám ezúttal hiába keresi, a gondolat nincs sehol.

A Keletinél az este leszakadt egy trolivezeték...

Vaszkó Tibor

EGYES KÜLFÖLDIEK

Az amerikai gulyással etetem, napokon át bírja.
A svédek inni jöttek, meg a sülték miatt. A kínai erős
pistával kente a kenyeret és mást nem is kért az
étteremben. A francia a borsort kritizálta, a belga röhögve
nagyokat mondott. A román szeret nálunk lenni és inni-
enni, kvázi mindegy neki. Volt egy brazilom is, elégedett
volt, cachaca-t hozott, cseréltünk. Lengyellel aszúzni
érdekes menet volt, a cseh szerint a gulyás ott jobb.
A portugálnak hiányzott a tengeri hal, nem csigázta fel
a hekk. Kényes német a töltött káposztát szerette, a
kilátást unalmasnak nevezte. Ilyenek is vannak.
Meg másilyenek. Ők vannak többen.

Szujó Alexandra

ÍGÉRETEK

Holnaptól nem cigizem többé. Hetente csak egyszer megyek bulizni a haverokkal. Soha többet nem megyek arra a helyre, ahol múlt héten voltam, borzasztó a kiszolgálás, és még a sör is drága, pedig eléggé fel van vizezve. Nem írok neki többé, hogy most éppen merre jár, egyáltalán nem is gondolok rá. De ahhoz, hogy elfelejtsem, kell vennem egy doboz cigit. Végül is miért ne mehetnék Katával inni, tegnap úgysem volt nagy a buli, egy sör belefér. Megint itt vagyok, nem érdekel, ez van legközelebb hozzánk. Kata, ki veszi a következő kört? És mégis miért elérhető fél órája, ha nem képes válaszolni?

Bauer Krisztina

SZERDA

A hídon megállok. Nagyot slukkolok a Duna illatából. Biciklis csenget, elhúz mellettem, nem látsz, kiabálja. Igaza van. Már nyílnak a Gellért hegyen az orgonák is, alattam egy teherhajó úszhat, olajos füstöt eregetve. Remeg a vasszerkezet a villamosok súlyától. Rövidesen érzem a vásárcsarnok, a zöldségek és a húsok parfümőr által sem kikeverhető szagát. Az épület belseje maga a bábeli torony, a nyelvek keverése után. A galériára igyekszem, az orrom magabiztosan vezet, már sütik a lángost, kolbászt. A majoránna illata az útmutató kedvenc hurkasütőmhöz. A szokásosat, mondom, a mit adhatok kérdésre, nyújtom a pénzt. A csuklómra fűzött fehér botom a pultnak ütődik.

Cserenkó Gábor

ESŐ SE

Hívogató alkonyi fény. Feszes shortjukban lánycombok
csábítanak. Övék a város. Bolyongok. Keresek valamit,
vagy nem is tudom. Körülöttem fesztiválhangulat,
bazaltkockákon járok. Mindenki ordibál, foci vébé van.
Tapad a pólóm, a jóhír az, hogy ma nem csak én izzadok.
Portugálok pedálozzák azt az izét az Andrásyn.
A sörbringát. Az aszfaltutcákról még most is a forró levegő
száll fel. Szél már régóta egy deka sincs.
Eső se.

Mizser Fruzsina

EBÉD

Egyszer ettem egy rántott húst a menzán, aminek Magyarország alakja volt. Nem lepődtem meg. Ismerek egy maláj fiút, akinek a kettészakadt baconje Malajziára hasonlított. Egy brazil srác, Miguel szerint Dél-Amerika gyakran úgy néz ki, mint egy jó nagy paprika. És ha mindezt két Egyiptom alakú kenyérszelet közé rakjuk, kész a szendvics. Biztos finom.

Jávor Tamás

PANORÁMAKUKA

Ha az otthonomnál háromszáz méterrel magasabban levő munkahelyemre biciklivel megyek, a tetőponton, a Normafánál mindig kitérek a gyalogúton a hegyoldal szélére megállni. Ott vár a Panorámakuka. Az elterülő hegyvidék két szélén balra a lomboktól pont látszik a János-hegyen a kilátó, jobbra a lomboktól pont látszik az Országház. De csakis ettől az erdei kukától; ha egyet lépsz bármelyik irányba, akkor már nem. Iszom, öltözködöm, s a szótlanul csodált látványtól sosem a döglesztő emelkedő az emlékem, hanem hogy kincsem van. Néha próbálom elmesélni a munkatársaimnak, akik pár méterrel beljebb busszal meg kocsival szoktak elsietni, de úgy nem olyan.

Alia

MINDENNAP MEGVÁLTOM...

Jó ez az ötlet, megható is, írok. Csak csörög a telefon... Ezt az emlékeztetőt összedobom, meg az a két telefon, őket már nagyon kellene hívnom, majd ebéd után... Igen, máris, megbeszélésre? Persze, rohanok. ... Hú, már ennyi az idő, el kell indulnom a bölcsibe, mert megint az enyém lesz az utolsó, a kis bociszemeivel fog nézni, miért ilyen későn.

Na most tényleg írok valamit... csak kiviszem a ruhát, a mosogatógép is sípol, még odateszem a vacsit és utána. Tejóég, már ennyi az idő, rég aludnia kéne. Bealudtam mellette megint... Mindegy, majd holnap.
Holnap megváltom a világot...

Szujó Alexandra

POCOK

Pocoknak neveztem el, mert a feje meglepően emlékeztet egy pocokéra. Talán a fogai miatt, nem tudnám pontosan megmondani, mindenesetre abban biztos vagyok, hogy két házzal arrébb lakik, valószínűleg azzal a másik férfival, akivel mindig együtt mennek a boltba. Őt csak úgy hívom, hogy a Pocok barátja. Pocoknak göndör, barna haja van, és a szemei zöldek, emlékszem, egyszer a sorban mögöttem állt, és én véletlenül belenéztem. A legszomorúbb ebben, hogy még sosem látott úgy, hogy ne lenne WC papír a kezemben. Persze ennek is van előnye, talán ő úgy hív engem, hogy a WC papír lány. Egyszer majd megkérdezem tőle.

Margit

GERGŐ A PROFIZMUS ÚTJÁN

Nem kívánom senkinek azt a délutánt. Majd' széthullottunk az idegtől. Hol az a gyerek? A kislánnyal homokpogácsát sütöttünk, ő meg közben eltűnt a játszóról. Egy óra hosszat kerestük, aztán értesítettük a rendőrséget. Azt mondták, ha sötétedésig nem kerül elő, beindítják a gépezetet. Fél hatkor telefonált anyu, hogy szerinte is jól nyomja az unokája, de most már előbújhatnak mi is. Hát átbiciklizett a nagyihoz, Pestlőrincről Kőbányára, át a vasúti átjárón és a gyorsforgalmin öt évesen! A fiatal nagymama meg viccnek vette. Nagyon leszidtam a fiam, de legalább annyira büszke is voltam rá. Én tanítottam közlekedni: profi városlakó lesz belőle.

Pásztor Gábor

LÉPJÜNK FEL

Lackóval a kilences busz ajtajában búcsúzkodtunk egymástól a Nyugatinál. Ő színész szeretett volna lenni, én meg drámaíró. Arról álmodoztunk, hogy közösen csinálunk majd színházat, ahol ő fog feledhetetlen alakításokat nyújtani az én világhírű darabjaimban. Csak azt nem tudtuk, hogy a fenébe kezdjük hozzá ehhez az egészhez. A buszsofőr viszont elunta a diskurzusunkat, és ránkszólt a hangosbemondón:

- Lépjünk fel! Lépjünk már fel, a kurva életbe! A felülről, semmiből jövő hang egyszerre úgy hatott ránk, mint egy isteni kinyilatkoztatás: milyen egyszerű, elég a töprengésből, fel kell lépni és kész! Rövidesen fel is léptünk, méghozzá egyből külföldön - én mint pincér, ő mint mosogató.

Berta Gréta

BÁTORSÁG

„Na tessék! Most idejön! Minek bámultál rá annyira?”

Anya bosszankodva próbál elrángatni a felénk közeledő férfi útjából. A férfi rongyos, barna kabátot visel és nyúzott arcán látszik, hogy nem aludhatott jól az éjjel.

„Gyere már!”

Sóbálvánnyá váltam szabad akaratomból. Maradok.

„Elnézést, hölgyeim! Ha szépen kérem Önöket, adnának 150 forintot a vonatjegyemhez? Tudják, Győrbe utazom...”

Kapom elő a pénztárcámat és adom neki.

*„Ezt most el fogja inni! Gratulálok, most csak ártottál neki!
Nézd, már megy is a kocsmába!”*

A tekintetemmel követem a férfit.
Egyenesen a jegyváltó automatához megy és látom,
ahogy kiváltja Győrig a jegyet.

Matuszka Máté

MOZGÓLÉPCSŐ TRANSZFORMÁCIÓ

A mozgólépcső aljáról nézem az embereket, ahogy a napfényről bejönnek a négyes metró neonfényébe. Mindegyikük üres tekintettel bambul maga elé, és ahogy egyre lejjebb és lejjebb érnek, a hátuk meggömbül, a kezük megnyúlik, a fejük kettéválik. Mire elém érnek, és mutatják a jegyüket, mindenki önmaga kifordult paródiája. Nem tudom visszatartani, kinevetem őket. A mellettem álló kollégám, aki tavaly öngyilkos akart lenni, előbb teljesen kattantnak néz, majd rá is átragad a nevetés. És végül az utasokra is. Mind nevetünk. Otthon a tükör előtt hiába forgatom a fejemet, sehogy sem tudom megpillantani magam. A kancsalságom ismét rosszabbra fordult.

Nagy Anna Zsófia

MOZAIKOK

Nagymama mindig rám szól,
hogy ne dobáljak leveleket az erkélyről.
Kár, pedig olyan szépen hullanak.

A házban lakik egy nagy kutya.
Anya fél tőle, én szeretem megsimogatni.

A kádban halacska úszik, Nagypapa fogta horgászbottal.

Egyszer Nagymama macskája kiugrott a nyolcadikról,
de szerencsére nem ütötte meg magát.

Tőlünk nincs messze az óvoda,
csak át kell vágni a parkon.

Piros lakktáskámba makkot szedek.
A fa az ovi udvarán nő.

Még mondja valaki, hogy panelban
a gyerek nélkülözi a természetet.

Azóta sem szedtem makkot.

Vorita

ROMOS HAJNALOK

A falról valamelyik szent áhítatos képe nézett rá vissza, miközben felfelé kaptatott a bárpulthoz. A gurulós málna ízével szájában kikönyökölt az egykor volt gangra, és nézte, ahogy a fal nélküli terekben a tömeg együtt lélegzik a színes izzókkal megvilágított éjszakában. A falakon össze nem illő tárgyak különös elegye tette teljessé a hangulatot. Zsibbasztó gondolataival a kapu felé tartott, kilépve gyűrött dobozból cigarettára gyújtott, nevetve intett az ismerősök felé, és az élet nagy kérdéseiről kacagva értekezett barátaival. Hajnalodott. Taxiba ülve felpillantott a bejárat fölé, egy pislákoló cégér hirdette a lüktető, zajos és édes pesti éjszaka „szimplaságát”. Tudta, jó helyen van.

Véssey Miklós

KÖLTÖZÉS BUDÁRA

Nagyon szerettem Julit. A szomszéd házban lakott, mindig adott cukorkát, és ő is utálta Dávidot. Amikor a szüleivel együtt Budára költözött, mondtam anyunak, hogy mi is költözzünk oda. Anyu mondta, hogy nincs pénzünk, és Budán drágák a házak. Még aznap fogtam egy galambot.

Lefekvés után megvártam, hogy anyuék ajtaja alól eltűnjön a fénycsík. A kéményen át felmásztam a tetőre, odaragasztottam a galamb lábát a cseréphez, és mondtam neki, hogy merre repüljön. Simán átvitte a házunkat a Duna felett, úgyhogy reggel már Budán ébredtünk.

Anyu leszidott, de láttam, hogy közben mosolyog.

Délután már Juliéknál játszottam.

Vörös András István

RAJZSZÖGEK

Sziszegést hallasz, és még időben szállsz le, hogy az ujjadat odaérintve érezd a gumiból kiszökkenő utolsó levegőfuvallatot. Nézed a rajzszöveget, ami széthasította a belsődet, és nem érted, hogyan került az úttestre.

Te például soha nem hordasz magadnál rajzszöveget, de ha lenne is nálad, akkor sem ejtenéd el az úttesten.

Belédhasít: lehet, hogy valaki, hogy szándékosan szórt rajzszöveget az úttestre? Nevetsz a valószínűtlen gondolaton. Miért szórna bárki is rajzszöveget az úttestre, éjjel, a kihalt külvárosban? Az emberek alapvetően jók.

Elindulsz hát, a biciklidet tolvá. Az emberek jók, mondd magadnak. Azok is, akik most hirtelen kiválnak a sötétből, és körbevesznek.

Szántó Kamilla

KOLLÉGIUM

Tegnap még sírtam amikor felszálltam a vonatra.
Most az eggyel korábbival megyek. Néha jó dolog a kollégium. Nincs szűnyog. De nekem kell felmosnom.
Otthon más volt. Anya nem engedett el sokáig este.
Itt senkit sem engednek el. Kilenckor le kell kapcsolni a lámpát. De a zajt nem lehet. És csak egy konnektor jut nekem. A mosdóban viszont van elég tükör. Meg rózsaszín fogkefe. Onnan át lehet integetni a fiúknak. Az első nap kilopták a hűtőből a Túró Rudimat. Azóta van számszáras lakatom. Néha látok egy csótányt.
És amúgy nem talált valaki egy sárga esernyőt?

Szegő Dóra

ÁLLAMALAKÍTÁS

Augusztus huszadika ünnepnapnak indult: a héten először sütött a Nap, a műhelyben volt diós csiga és a körúti villamos is járt. Felugrottam és megláttam az emberemet - a kifutó másik vége felé haladt. Az utasok tőle elhúzódtak, nálam összezártak. Alig bírtam utolérni: „rég nem láttam.

Mi volt?”. Vettem egyet apró, kézzel gépelt híreiből.

- „Vagyok, vagyok. Volt egy kis rosszkezd. Ilyenkor italozgatok is ám.”. Kivett egy kétszer akkora lapot a belső zsebéből. Mosolygott a dioptriák mögül, sokat sejtetően a kezembe adta és leszállt. Már záródtak az ajtók, amikor leugrottam: gyalog megyek. Hátha alakul valami.

Cseri Nikolett

AZ 59-ES VILLAMOSON

Kinézett az ablakon. Az esőcseppek lassan gördültek tova és elmosták a suhanó várost. Tekintete a semmibe révedt, álmokat keresett, melyek tovatűntek; álmokat, melyeket félt végigálmodni. A pillantása a kezére tévedt, jobbján a karikagyűrűvel, melyet vágyakozva simított végig.

Figyeltem őt. Kezein minden eret tökéletesen lehetett látni, megtörte testét az idő, de eleganciája nem kopott meg az évek alatt. Barna kiskosztüm, kontyba fogott haj, rózsaszín rúzs és hófehér gyöngysor.

Nyolcvan felé járhatott.

Leszálláshoz készülődött. Randevúja volt. Valahol, a megállón túl egy öregúr várta, kinek kihunytt szemében újra fiatal lehetett.

Sz. Gábor Ágnes

ÖT, TIZENKETTŐ, ÖTVENHAT

Télen mindig a Gelencsérnél kaptál gesztenyepürét. Tavasszal a Papnövelde utca sarkán rettenetes frizurákat vágatott neked anyád. Nyarak a Károlyi-kertben: ivókút, hinta, homokozó, árnyék. Ráláttál Böhm Flóra néni házára, akihez zongoraórára jártál, és a Magyar utcára, ahol – nagyanyád szavaival – a rosszlányok laktak.

Ősszel – mélyen alattad – a sárga keramitkockákon egy nő sötétpiros vére terült szét: az ötödikről ugrott le. Nem volt karácsony. Zeller- és padlópaszta-illat liftezett émelyítőn. Folyvást zúgott az Egyetemi templom harangja, és a szomszéd lakásban Vas István írógépe kopogott. Nyaranta cinóbervörös lepkék, muskátlik röpködtek a gangon. Bádogpárkány, kovácsoltvas korlát. Vakolatpergető, hegynyi tűzfal. Kilyuggatták a pesti srácok, miközben a pincében álmodtál.

Ványa Zsófia

OLDALT, FENT

Apám gyakran figyelmeztetett, hogy a magasba nézzek.

A lábam előtt sokkal kevesebb érdekeset látok, mint a fejem fölött, mondta. Én azonban leginkább a jobb vállam mellett szeretek elnézni. A buszon mindig a jobb ablak melletti ülések egyikét foglalom el, és hagyom elsuhanni a szemem előtt a folyót, a rakparton kerékpározókat és a százéves házfalakat. Néha erősen összeszorítom a szemem, és azt remélem, hogy amikor kinyitom, a te arcodat fogom meglátni. Még egyszer újra.

Sebestyén Éva

TŰ A SZÉNAKAZALBAN

Nem tudtam hogy hívják. Egyáltalán semmit sem tudtam róla csak azt, hogy a villamoson beszédbe elegyedtünk.

Valami kiállítás óriásplakátja láttán azt mondta, hogy ez milyen érdekes, szerintem is.

Akkor kezdtem azzal a villamossal járni. Négyszer láttam a kiállítást, órákat lebzseltem a megállóban, ahol leszállt.

Elvetődtem olyan helyekre, ahová azelőtt soha, hátha épp ott bukkan fel. Felfedeztem miatta a várost.
Csak épp nélküle.

Aztán szépen lassan feladtam.

Két hónappal később belebotlottam a lépcsőházban. Három emelettel lakott felettem, és épp a lakógyűlésről jött. Én sohasem járok lakógyűlésre.

Nem szeretem, ha jópofizni kell a szomszédokkal.

Szépvolgyi Viktória

KORZÓ

A várost járva sokszor kérdezem:

- Vajon hány magányos lélek barátja A Szobor? Hány pár
sajátja még A Padunk? És vajon mindenkihez van
egy-két kedves szava reggelente a Néninek? Mennyi első
csókról és szerelmes ígéretről tudna még vallani
A Mi Fánk? Kiknek szolgál vajon törzshelyéül rajtunk
kívül Az Asztalunk A Kávézóban? De, a válasz
tulajdonképpen nem is fontos. Az individualitás szivárvány
napszemüvegéhez mindenkinek, nekem is jár egy saját
világ, ahol minden az enyém, a miénk..
Ahogy Budapest az enyém, úgy vagyok én Övé, s úgy
tud mindenkinek más színt mutatni, hogy közben végig
ugyanaz marad. Mindenkinek otthon marad...

Véssey Miklós

A FERENCIEKEN

A Ferencieken álltunk hajnalban, miután egész éjjel próbáltam összeszedni valami nőt, hogy megbosszuljam rajtad a fájdalmat, amit okoztál nekem, de nem tudtam összeszedni senkit, mert annyit ittam, hogy támolygó gondolataim részegen botladozva egytől egyig beléd zuhantak, mint valami kikerülhetetlen kátyúba, úgyhogy inkább otthagytam a bulit, és elindultam hazafelé, gyalogolnom kellett, mert nem volt bérletem, szembejöttél a Ferencieken, észrevettél, megálltál, kialudtan, józanul és mély sajnálattal meredtél rám egy percig, majd furcsán elhúztad a szád, és az aluljáró sötétjébe ereszkedtél, először a lábfejed, utoljára a kontyodból kiálló hajszál tűnt el, és az aluljárót egy hétre rá színültig tömték földdel, mint valami sírgödrot.

Karlócai Regina

GYEREKKORI

Nagypapa óriás paneltömbben lakik. A pincéjébe nem merünk lemenni, mivel ott él az Idegen. Szőrös arca és ijesztő tekintete van az Idegennek, nappal sose látni, csak éjszaka hallatszik furcsa kaparása a falakon át. Az Idegen fölfalja a rossz gyerekeket és a csontjaikon ágyaz meg magának – legalábbis ezt mondta a szomszéd Lajoska, akinek az apukája repülőgépeket szerel.

Múlt héten kicserélték a kazánt a házban, azóta nem halljuk az Idegent. Nagypapa szerint a kazán előregedése okozta a zajokat, de én tudom, mert Lajoska elárulta, hogy valójában az Idegen megszőkött.

Nárai Csilla

VÁLLUNKON AZ ÉJSZAKA

Mély hó volt, ennél biztosan sokkal hidegebb és szédítően sötét, amikor nagymamám, valamikor a háború után, hazafelé gyalogolt testvéreivel a szántóföldeken át a majorságba - bíztatom magamat a körúton állva a januári éjszakában, pontosan 28 perccel azelőtt, hogy egy újabb 923-as tévedne erre. Ennyi idő alatt a Király utcától a budai hídfőhöz is elérek, onnan már csak háromnegyed óra hazáig. Nekiindulok, összehúrom magam vékony ruháim alatt és igyekszem élvezni az éjszakát. Végül is, a fél város ott volt ma a Toldiban, a kocsmákban hetedik kerületszerte nyomattuk a közszolgálatot: reprezentáltuk Budapestet az értőknek, akik mi magunk vagyunk.

Selyem Tímea

CSAK PÁR PERC...

Felszállok a metróra.

Nadrágom szakadt, bakancsom kopott,
a hajam zilált, és a sminkem is elfolyt.

Kimerülve az ülésre rogyok, az emberek kíváncsian
fordulnak felém. Látom az érdeklődést az arcukon.

Gondolatban próbálják kitalálni a történetem.

Tele vannak miértekkel.

Fejem lehajtom, tekintetem a földre szegezve.

Nem tudnak semmit. Akármennyit is agyalnak rajtam.

Sosem fognak. Elillanok, mint a pillanatok az életükben.

Leszállok, és egy óra múlva már el is felejtenek.

Mizser Fruzsina

A MÉLYSÉG

Először egy kis, egyszerű szabású cipőt próbáltam fel. De az orra nyomta a nagylábujjamat. Sajnáltam, pedig tetszett. A következő némileg nagy volt rám, úgyhogy gyorsan kihúztam belőle a lábam. Mellette ott volt egy aprócska gyerekcipő, ez persze szóba sem jöhetett. Odasurrantam egy fénylő magassarkúhoz, ami nagyon szép volt, de aztán megláttam egy törékenynek tűnő, különös kis darabot. Belebújtam. Tökéletesen illett rám.

Rám is. Akkor néztem először úgy a Dunára, hogy felfordult a gyomrom. Tovább sétáltam a parton.

Zsigó György

VIOLA UTCA

A Viola utcán, a Ferenc téren át értem el Frész Jancsihoz, a szokásos úton, aki a Bokrétában lakott. Udvari lakásban éltek, húgával, anyjával és talán az apjával is, egy konyhában, egy szobában. Ha jól emlékszem, négyen két ágyban. Barátok voltunk, hiszen ő kövér volt, én meg dadogtam. Egy nap megmutatta a család féltett kincsét! Egy cirilbetűs bibliát, csillogó fémborítással, ikonokkal. Majd átvitt egy garázsba, a teherautók mögötti sötét raktárba. Hasonlított az Üllői úti Örökimádóhoz, ahova nagymamám elé mentem vasárnaponként. Maga is zsidó? –mordult rám bent egy öregasszony. Nem, én úttörő vagyok, a Frész barátja! –feleltem ijedten a Páva utcai zsinagógában.

Vári Tibor András

MARGITSZIGET

Budán, a Várkert Kioszkban ismerkedtünk meg,
decemberben. Esténként élő zene volt, Ő énekelt,
nekem nagyon tetszett. Sokat beszélgettünk, többször
hazakísértem, csókolóztunk a kapuban.
Szerelmes voltam.

Mindketten imádtuk a margitszigeti Palatinus strandot
és sok más közös témánk is volt.

Januárban hat hónapra külföldre utaztam dolgozni.
Megbeszéltük, hogy augusztus 5-én 11 órakor találkozunk
a Palán, a nagymedence és a termál medence között,
az óránál. Sajnos, fél évig nem leveleztünk, de nagyon
bíztam magamban és benne is. A megbeszélt napon már
nyitáskor a strandon voltam. Több, mint egy órát késett,
már azt hittem, el sem jön.

Idén szeptemberben leszünk 47 éves házasok.

Oláh Gabriella

PILLANAT

Egy elkapott pillantás. Akár itt helyben elcsábíthatnám.

Ha rosszul sülné el, akkor sem valószínű, hogy találkozánánk még ebben az életben. Maga elé bámul, már nem néz felém. Most kell összeszednem magam és közelebb mennem. Csak át kellene kúsznom az idegen testek között és megszólítanom. A következő megállónál viszont leszálok. Egyáltalán milyen emberek ismerkednek a metrón?

Szántó Kamilla

CSEVEJ

Nem vagyok egy jó társaság. Gondoltam szólok.
Előre. És néha rossz irányba szállok a metrón.
Néha pedig nem a jó metróra. Sokat kések. Már ha
egyáltalán elindulok. De a kávé ellenállhatatlan.
Egyszer eljöhetsz. A kapucsengőm rossz. Majd kiabálj.
Ha nem hallgatok épp zenét, meghallom.
Kedden rendet raktam.

Pásztor Gábor

KASZINÓ

A régi törzsvendégek minden este eljárnak a kaszinóba.

A krupriék ismerik őket, tudják régóta, melyik milyen szisztémával játszik, ki szereti a lassú pörgetést, ki a gyorsat. Zsiga bácsi, aki állítólag az idegenlégióban szolgált, goromba, mint a pokróc, káromkodik és néha veri az asztalt, Fekete Úr viszont már táncolt is az asztalon.

Sok borralalót adott, hagyták, a többi vendég tapsolt, nevetett, és még emelt a téten jókedvében. A Tanár Úr nem ilyen, ő udvariasan és választékosan beszél, finoman csak az ujjával jelzi, kér-e még lapot. Kovács Úr, ha veszít a ruletton, mindig az égre néz, és felsóhajt:

„Micsoda ország...!”

Zsigó György

BUDAPEST, SZÍV UTCA

Míg a Szív utcában haladok, a pincékből a lábamra ömlenek a hideg, penészes áramlatok. A térdemig megborzongok. De az arcomban már az illatok, a földszinti pörköltök és a rántott húsok. A Sommer cukrászda. Falán golyónyomok. Még most sem tudom, hogy háborúsak vagy ötvenhatosok? A süteményt én hozom! Két krémes, három rétes. Kávézok és megvagyok. A Nap éppen idetűz. Az árnyékos emeleti ablakra hunyorgok, anyám már integet, alig hallom. A bort ne feledd! Tudom, édeset a Hunyadi téri kocsmából, mert Katika is jön. Talán már véget is ért a mise a Rózsák terén. Megvárom a trolinál, aztán kezdődik a vasárnap délután.

Csenkey Mónika

ZSÜLI

A fejembe vettem, hogy szükségem van egy élőlényre. És mi a legkézenfekvőbb egy lakásba? Egy hal. Valahol olvastam, hogy megnyugtatja az idegeket, ha az ember bámulja a mozgásukat. Arról bezzeg nem írtak, hogy a halak az akváriumban a nap legnagyobb részében egy helyben pislognak ki a fejükből. Kis segítséggel rátaláltam egy állatkereskedésre. Kiválasztottam egy olcsó halat.

Pénz hiányában a vásárcsarnokban kerestem egy, az akváriumhoz leginkább hasonlító tárgyat. Kicsit neheztelt rám a virágos, amiért kiszedtettem a csokrot a vázából.

Sebaj. Minden eladó.

Mészáros Margit

BUDAPESTI MESE

Jöttek ezrével. Ellepték az Árpád-hidat, beszálltak a villamosba, és szép leányok hajába gabalyodtak. Nem látott ilyet a város évtizedek óta. Versenyre kelve a Tiszával, ismét virágzik a Duna. Rovar-tündérek fátyluktól kibújva szitakötő-szárnyakon reppennek fel az éjszaka hívó szavára. Születés, szerelem és halál néhány órába sűrítve - akár egy esti színdarab. Ám a lenge dunai lények nem a víz felett lejtik a násztáncukat, hanem megcsalva, az utcai lámpák fényében, és kérészetük végén az elszáguldó autók alatt végzik. Petéik nem jutnak a folyóba, így kétséges, hogy évek múlva szállnak-e újra. „*Fényszennyezés*” – nyilatkozták a szakértők.

Egyszer volt, hol nem volt...

Balázs Tamás

AKI EGYSZER ELFUTOTT MELLETTE

Kornél már az általános iskolában is jól futott. Úgy mondták, hogy a véreben van a futás. Falujában a legtöbben biciklivel jártak, ő futott. Amikor mások sétáltak, ő futott. Amikor mindenki futott, ő akkor is futott, csak mindenkinél gyorsabban. Tehetségét később is kamatoztatta. Diploma után mondhatni repülőrajtot vett az élete. Hamar belerázódott a fővárosi életbe. Minden reggel futott a trolibusz után, munkahelyén pedig az eredmények után. Elárulom, hogy egy Dalma nevű lány után is futott, de hiába. A nagy rohanásban nem vette észre, hogy a csillagok a hajukba túrtak felette. Mikor megtorpant már nem volt előtte több út, amin sétálhatott volna.

Makarész Rita

ANZIX

Platformszandálban billegve Jegénye Gizella romkocsmá vendéggé vált. Eddigi életét romkocsmá-szűzként pergette, nem volt érkezése törzsközönséggé lenni, Károly nem rajongott a menzás székekből felhangzó idegen karattyolásért. A mamahotelt, azt szerette, nyolcévnyi terméketlen hétköznapi után visszacuccolt anyukához. Gizella újra élni akart, harminckilenc év az nem kor, kis szerencsével szárba szökkenhet még elvirágzás előtt. Jó helyet kellett lőni a falnál, ahonnan az egész terep szemlélhető. *„Nem kellett volna fodrászhoz mennem, a rózsaszín satír a szőkében nem elég hipszteres. A gumikarkötő viszont ász. Vagy raj.”* Gizella odaintette a féloldalt kopasz pincérfiút: Tartanak itt almás cidert? És kérek egy gyrostát. Vagy tudja mit? Legyen franciakrém.

Makkos Zsolt

APÁM EMLÉKEZETE

Nyári éjjeleken, ha lemegyek a folyópartra
és az összekötő híd felé nézek,
rég halott apám hangját hallom:

„Ne légy türelmetlen!

A diadal már nem várat sokáig magára.”

Zsigó György

BARTÓK

A Szent Gellért tér után, a szkíta bolt felett lakik a kedvesem, Margit. Virág helyett vadgesztenyét szedtem neki, már vagy húsz éve talán, az Orlayn. Ja, egy kicsit ittam is, parkoló autókön csúszkálva, törtem az ágakat. Hirtelen egy hang, majd leestem, fiatal rendőrnő, éppen alattam. „*Mit csinál?*” „*A Margitnak, mert nincsen már virág, az összes bolt bezárt. Szeretem és lecsót főz ma nekem, idén az utolsót, talán!*”

„*Margit? Tavaly halt meg a mamám... Hagyja a rímeket kérem, álljon tovább!*”

Kolbásszal, tojással és sajttal a tetején, ezt csak ő tudja, Margit, a kedvesem, a Bartókon, pont a szkíta bolt felett.

Rákóczi Piroska

EMLÉK S.M-MEL

Csöndben és egykedvűen néztük, ahogy a napfényben táncoltak a porszemek. A szerkezetkész lakótelepi panel házban egy új lépcsőházba érkeztünk takarítani. S.M. és én kaptuk a földszint kettőt. A feladat gusztustalan volt, akár a rendszer vívmányai. Nem csoda, hogy kerestünk valamit, S.M., én és egy generáció, ami fölülmúlja ezt a szürke valóságot. S mit láttunk a porfelhő mögött, az ablakon kinézve? Egy templomot. És elkezdtünk játszani. Arra tippelgettünk, hogy a járókelők közül, ki lesz, aki a templomba betér. S.M. mindig eltalálta. És én? Én megragadtam életem egyik legnagyobb igazságát:

*„Bárhol is élek, ha egy templomra látok rá,
otthonra találtam a világban.”*

tuto

FELTÉTELES REFLEX

Aki miatt kémlelem az utasokat a Kálvinnál, hátha felszáll
„Szerb Antallal” a kezében. Aki miatt tetű lassan megyek
át a kékmétrótól a sárgáig hátha felbukkan. Aki miatt
görcsbe rándul a gyomrom.

Ő az elérhetetlen furafiú a bakancslistámról.
Aki a környéken lakik.

Töttősi Annamária

GOMBOK

A Régiposta utcában van egy gombbolt. Ha nem keresnéd direkt, talán föl se tűnne, mert az utcáról csak a sétatálcabolt kirakata látszik. Mert olyan is van. A bolt gombjait a saját műhelyükben készítik, és a gombos néni szívesen büszkélkedik a furcsábbakkal. *„Úgy szeretem a gombokat, mindegyiknek megvan a maga szépsége!”* Kevés olyan emberrel találkoztam, aki annyira elégedett lenne a munkájával, mint ez a gombos néni.

Az első alkalommal száznégy gombot veszek. Textilest, kristálycukrost, mákost, például. Gomb a gyűrűm, a hajgumim, gomb van a biciklimen, mégis lassan fogynak. Pedig mennék már megint.

Boldizsár
GYŰRŰK

Valószínű a kocsmától követhette, ahol üvöltözött vele
meg ahol az a pofon is elcsattant. A Barosznál valami
gyanús is volt, nézegette is a villamosról mögötte
leszállókat. A nőt nem látta. Persze szeszes volt.
Azért biztos. Most meg itt a lakás előtt a vasrácsnál
zsarolja, hogy akkor felébreszti a feleségét, ha most
nem teszi legalább újra magáévá. Sarokba szorították,
nem tudott gondolkodni. Mindkét kezén Fradi gyűrűk
voltak. Pár már persze elveszett meccsek alatt.
A megmaradtakkal most erősen szorította vasat,
amíg a nő elélvezett és megnyugodott.
Be kellett fogni a száját, de legalább megígérte,
hogy többet nem tesz vele ilyet.

Tiszolczi Balázs Gergely

HÁRMAN

Sötét volt már, amikor apám esténként hazajött a gyárból. Érkezés után alaposan lezuhanyozott, de soha nem tudta lemosni magáról a nehéz gépek nyers, olajos szagát, ami beleivódott az ágyneműjébe, az éjszakáiba, és néhány kék – zöld folt képében, az életembe.

A vacsoránál már egyszerre ültünk az asztalhoz. Ugyanazt az ízt éreztük, ugyanazt szagoltuk, ugyanaz a kényelmetlen, lemezelt szék törte a seggünket, de egy dolog sosem volt ugyanaz. Míg őt megnyugvással töltötte el, hogy aznap is sikerült vacsorát tenni az asztalra, addig én belül csak fanyalogtam, miért kell már megint azt a szar, rágós húst ennem, mint tegnap, meg azelőtt.

Tomán Dénes

ITERÁCIÓK: A BLAHÁN

Embersereg érkezik az aluljáróból. A villamos az orruk előtt megy el. A szórólapos megmozdul. A távolban tuctuc zene szól. Egy remegő kipufogó. A veréb morzsáért szökken. A zöld villogni kezd. Dudálás hallatszik.

Embersereg érkezik az aluljáróból. A villamos az orruk előtt megy el. A szórólapos megmozdul. A távolban tuctuc zene szól. Egy remegő kipufogó. A veréb morzsáért szökken. Egy gombóc fagyí leesik. A zöld villogni kezd. Dudálás hallatszik.

Embersereg érkezik az aluljáróból. A villamos az orruk előtt megy el. A szórólapos megmozdul. A távolban tuctuc zene szól. Egy remegő kipufogó. A veréb morzsáért szökken. A zöld villogni kezd. Dudálás hallatszik.

Szekeres Klára

KINCS, AMI NINCS?

Ha a köldököm lenne a kincseskamrák kulcslyuka, megengedném a háereseknek, hogy ne át-, hanem benézzenek rajta. Akkor aztán láthatnák a tehetségeim drágaköveit, meg az aranyszívemet, és már nem találnák annyira értékesnek A tapasztalatot, a „B” kategóriás jogosítványt, vagy a C típusú nyelvvizsgát.

Ha a háereseket érdekelné a kincsvadászat, csupán egyetlen kulcsot vinnék magammal az állásinterjúkra.

Nagy Gabriella
MARGIT HÍD

- 5.30. kávé, szedelőzködés, kocsi, rádió. Megérkezés.
Sorszám, feliratkozás. Morgolódo takarító.

Kocsi, Normafa. hajnalhasadás. Neszező Budapest.
Félóráš Mária út, Camino. Katarzis.

Kocsi. Rádió, mosoly, hajnali poénok.

Épület. Várákozás. Sorrákerülés.

Kocsi. Margit híd, forgalom.

- 5.30. kávé, szedelőzködés, kocsi, rádió. Megérkezés.
Sorszám, feliratkozás. Morgolódo takarító.

Kocsi, Normafa. hajnalhasadás. Neszező Budapest.
Félóráš Mária út, Camino. Katarzis.

Kocsi. Rádió, mosoly, hajnali poénok.

Kékgolyó utca. Várákozás. Sorrákerülés.

Kocsi.Margit híd,forgalom.

- 10. 00 kávé, simogatás, séta.
Rövid szoknyában a Margit hídon.

Hajni

NARANCSSÁRGA

Megannyi csodás helyen jártam már és őszintén bevallom, akárhol szívesebben élnék. Ellenben most, hogy itt fekszem melletted és a router narancssárgán pislákoló fényei mellett hallgatom, ahogy jelenlétemről tudomást sem véve szuszogsz, sehol máshol nem lennék a világon.

Wágner Tamás
ROMKOCSMA

- Szia!

- Hi!

- Tamás.

- I'm Heidi.

- Kurva jó nő vagy!

- What does that mean „Kurvá jo no vadzs”?

- Szeretlek.

- I don't understand.

- Szeretlek.

- It's raining.

Pásztor Gábor

SZAMURÁJ

Lábhoz tett kamerával vártunk az operatőrrel a szóvivőre, amikor odalépett hozzánk egy hosszúhajú, tetovált alak, és megkérdezte, hogy ismerjük-e a szőke csajt az Aktívból. - Persze, a Béla! - röhögtem el magam. A fickó nem vette jó néven. Egészen közel lépett hozzám.

- Tudod te, hogy ki vagyok én? - kérdezte vésztlóslóan

- Én vagyok a Szamuráj. Ismerem Kozsót. Hirtelen úgy éreztem magam, mint a csinovnyik, aki rátüsszentett a főtanácsosra. Nem árultam el, hogy mi nem az Aktívnek dolgozunk, és nem is ismerek onnan senkit, csak átvettem a névjegyt, hogy odaadjam majd a szőke csajnak, a szamuráj pedig megnyugodva ment dolgára, tovább szamurájkodni.

Tréver Rozália

SZÁZBAN A NYOLCVAN

A Duna feletti zöld hídon egy villamoson láttam először fekete bőrű embert. Akkor már lábujjhegyen elértem a leszállásjelző gombot a buszokon. Pesten, a hőségben, a kapualjából kiáramló hidegben váraкоztam, Budán a Pingvin söröző előtt a nagypapa fröccsére. Pesten volt a klórszagú tanmedence, tejszínhab, sárgabarack és csoki fagy, Budán meg a cseresznyeфа. Pesten voltak a Nagycsarnokban úszó halak savanyú káposztával, Budán meg a Skála sült krumplival. Kék és sárga jegyekkel jutottunk át a Dunán, villamos-busz-földalatti labirintuson a Gellért-hegyi csúszdától a Vidámparkig. Szédültem a mozgólépcsőn, csukott szemmel léptem rá. Azóta lilára cserélték a jegyeket, és ismerem fekákat.

Fentor Lajos Balázsné

TALÁLKOZÁS

94 éves vagyok, öregek otthonában élek. Szeretem Budapestet, nekünk magyaroknak ez a legszebb város. Lánchídon megyek, eszembe jut Széchenyi István, akinek a csodálatos oroszlánfejes hidat köszönhetjük. Szeretem még a Halászbástyát, a gyönyörű kilátással, a külföldieket is hozzánk vonzza. Itt ültem le én is egy padra, lábamat lóbáltam. Mellém ült egy fiatalember és az esti fényben elkezdtünk beszélgetni. 1940-et írtunk, beszélgetésünkkel feltűnt egy csillag, és valami furcsa érzés megérintette a szívemet, soha nem ismert boldogság. Nem tudtam, hogy ez a szerelem. Sokat találkoztunk, aztán elfújta a háború szele. Még most 2014-ben is álmodom róla.

Rényi Tibor

TELEFON

1 új üzenet

Bocsi, kicsit kesek, szokasos szivas teamen :/
mire sorra kerulsz, erkezem ;)
nekem barany kebabot kerj :P Csokollak <3

6 nem fogadott hívás

2 új üzenet

Hol vagy Bebim, mar 5x korbejartam a Szerajt,
csomox hivtalak. Merre vagy

11 nem fogadott hívás

3 új üzenet

Bebi most mar aggodom kerlek hivj vissza!!!

32 nem fogadott hívás

9 új üzenet

Kislányom, vedd fel kérlek, mi van veled, hol vagy,
Peti elment apáddal a rendőrségre, nagyon aggódunk!
Istenem, ugye nincs semmi bajod Anya

Akkumulátor töltöttségi szint alacsony

A telefon kikapcsol

Petrás Lilla

TULIPÁNOK

Tudom, hogy tegnap esett, ezért sáros lesz a cipőm.
Tudom, hogy hét óra ötven van és tudom, hogy a vizsga
nyolckor kezdődik. Azt is tudom, hogy a Ferenciek teréhez
közelebb van az egyetem, de akkor is az Astorián szállok
le és a Károlyi-kerten keresztül sétálok be.
Mert szeretem a tulipánokat.

Bacsó Flóra

VÉDŐOLTÁS

Nem merem babakocsival vinni, hazafelé tuti sírna.
Biztos éhes, mondanák az öregasszonyok a buszon.

Ha tényleg éhes lenne, megszoztatnám, és akkor megbotránkoznának. Ha cumisüvegből adnék neki, akkor biztos nincs tejem. Ha ringatnám, de tovább sírna, összenéznének: tessék, megvigasztalni se tudja. Bűnös vagyok, ha kiviszem, mert fúj a szél, süt a nap, nem süt a nap. Babakocsiba teszem, szegény el van szeparálva, öلبه veszem, szegény el van kényeztetve. Bárcsak lenne autónk. Végül magamra kötöm kendőben, felszállunk a gyors hetesre. Zugló vasútállomás. Szegénynek milyen melege lehet, mondja egy férfi a mellette ülőnek.

És biztos levegőt sem kap, teszi hozzá.

A gyerek rámosolyog.

Németh Dániel

A VÁROSBAN

Zakatóló vonat, gurul-gördül,
Itt vagyok a városban;
Ha élne, bizony, elvinném nőül,
Ha tehetném már mostan!

Végre, messzi útról hazajöttem;
Itt vagyok a városban;
Az emlékek ismét előjönnek,
És újfent megborzongtam!

Láthatom már a kecses Dunát;
Itt vagyok a városban;
Andrássy utat, Pestet s Budát,
Izgulok izgalmamban!

Borzasztóan hiányzott Kedvesem már;
Itt vagyok a városban;
Duna-erét, Gellért-szemét, Liget-haját,
S illatát is áldottam,

Mikor a jó távolban el-el voltam.
De itt vagyok a városban;
És itt is maradok!
Bár én régen ugyan azt mondtam,
Hogy elmegyek,
De nem akarok,
Mert én végre e városban
Itthon vagyok.

Biró György Balázs

KÉPZETTÁRSÍTÓS

Várrom, rombár, Bárka Színpad,
Padlás, manzárd, szuterén lak.
Lakáj, hodály, hatály, samuráj,
Kardja élet vizsgáló huszár.

Hello tourist, bye-bye Szása,
Gulyásagyú, ludas kása.
Kásás Tamás, vízilabda,
Vizy Kornél, Édes Anna.

Erős Pista, István-ünnep,
Tűzijáték, Szent Gellért-hegy.
Margit, Erzs, Ferenc Jóska,
Nincsen hidunk, ami ócska.

Duna, Tisza, Károlyi,
Parizer és nápolyi.
New York, Pilvax, Gerbeaud, Centrál,
Buchwald, Korzó, villamos jár.

Libegő és kéregvasút,
Fogas, BuBi, no meg kátyúk.
Macskakő a kézbe, dobjad!
Kutyádat a parkba hordjad!

Póráz, Lánchíd, szabad Táncsics.
Dönts le szobrot, újra állíts!
Turul, griff és oroszlánok:
Budapest kell, sose váltok!

Biró György Balázs

HONDERŰS ÉG ALATT

Budapest:

Kilenc karjával ölelő
Bolondos, bájos, büszke nő.
Lágy, lankás, ledér ágyéka
Éltadóm, élvem játéka.

Budapest:

Vincellér, vigéc otthona,
Budai bürger mostoha.
Körúti kurdok, Új-Irán,
Kongó kérók és Flórián.

Budapest:

Dzsentrík, Dzsokik egymás mellett,
Magdolna meg munkást ellett.
Kevert korpa, csalán, ménkű,
Mire megyünk Mohács né'kű'?

Budapest:
Minden, mi múlt, megállt idő,
Aranykort arató jövő.
Foghíjon foganó friss ékek
Teszik tönkre tört arcéled.

Budapest:
Honderús ég, borszín folyó,
Csárdás, csülök, minden, mi jó.
Budavár, Duna, Vérmező:
Nagy nemzedékek, temető.

Kerekes Fanni

MÚLT A NAPOKBAN

Mátyás minden vasárnap a harmadik padban ül a misén,
Margit a szigetről integet felém.
Attila a parton papírra vet néhány szót,
János a metrómegállóban padon pihen egy pillanatot.

A múzeum kertjében Sándor szava zeng;
a színháznál Hilda saját zsebéből cigit csen.
Lujza áll a téren, galambok röpködnek körötte,
István a híddal Pestet s Budát köti össze.

Gellért betér a szállóba,
az ablakon behallik Tamás gitárdallama.
Árpádék hősiesen állnak régóta a placcon,
s most látom, hogy Teréz egyedül bolyong a körúton.
Lajos sétál el a Parlament mögött,
Erzsébet sápadtan ível át a Duna fölött.

Itt, Budapesten hempereg a múltban a jelen.

Dee Szamoa

FELESLEGES KÖRÖK

Száz szóban egy emberről. Vagyis kettőről. Legyen három, magamat mindig elfelejtem. Apátiában utaztam.

Bámultam, ahogy a villamos kapaszkodóján, versengve leperegnek a ledek tükörképéből formált könnycseppek.

Miniatúr metropolisz. Hova sietnek? Mindenki rohan.

Hova sietünk? Egy kocogó világ jobb lenne. Megállók.

A szívem is kihagy egyet, úgy ver. Margitsziget, a végállomásunk. Már nem futni járok ide, hanem menekülni. Kifekszem a dunaparra. Csillagokat számolok, pedig álmos vagyok. Alattam a zöld gyepek, felülnézetből

békésen szunnyadó esőerdő. Huszonhárom, és átesel rajtam. Én pedig beléd. Szerencseszám vagy szerencsecsillag? Fény vagy a pesti éjszakában, a Duna víztükrén. Rajtam. Harmónia volt köztünk.

Semmi más. Te is elfutottál.

Gervai Marcell

BOMBA-ÜGY

Munkások takarítják egy belvárosi bérház padlását.

A galambürülék lapátolása közben találnak egy II. világháborús bombát. Jönnek a rendőrök, kijön a polgármester asszony is: nagy a felhajtás. A svéd szomszédomnak angolul próbálom elmagyarázni, hogy mi is történik. Kis idő múlva a tűzszerészek is megérkeznek: *„Főnökúr, kikapjuk mi a csákánnyal a bombát”* – mondja a tűzszerészs százados a vizit után. Így is tesznek, kiveszik a betonba ágyazódott szerkezetet, majd elviszik.

Nincs evakuálás, nincs már felhajtás sem, a rendőrök elköszönnek, és mindenki eltűnik. Egy szó, mint száz: ilyen az, amikor egy százéves társasház egy szombat délelőttön elmondja lakóinak a csaknem 70 éve őrzött titkát.

Rátky Tünde

HAJNALI VÁROS

Hűvös Duna felett, rózsaszín felhők között tekerek,
A szigeten az árnyas fák alatt kocogó emberek.
Június végén, nyár elején korán ébred a város,
A Pala még zárva, de már kel az első lángos.

Margit hídnál obeliszkek között pihen a korona,
Csak néhány méter a szökőkúttól, még felérek oda.
Annyira egyedi a jellegzetes ferde kereszttel,
Nekem itt a legszebb a város - a látvány nem ereszt el.

De most mennem kel tovább, a Duna budai oldalán,
Ekkor már narancsfényben fürdik a lánchídi oroszlán.
Dermedten nézi, hogy kúszik fel a napsugár a váron,
Minden hajnalban 4:10-kor kelek, mégis mindig várom.

Makkos Zsolt

ANYÁM EMLÉKEZETE

A hidakat szeretem a legjobban – mondta anyám.
Mikor negyvenötben kijöttünk a légópincéből és szétnéztünk, azt mondtuk: uram Isten, ha száz évig élünk, akkor sem tudjuk újjáépíteni a várost. A Dunába robbantott, szárnyaszegett roncsok olyan elkésesítően áztak a zajló vízben, hogy sírva fakadtam.

Engem a Várnegyedbe osztottak be renoválni, ott hordtam a sített, vertem a téglákról a makacs vakolatmaradványokat vasárnaponként, társadalmi munkában.

Aztán eltelt pár év, nem is olyan sok és újra emelt fővel tudtunk végigmenni a Körúton.

De legjobban akkor is a hidakat szeretem.

Makkos Zsolt

PATRIÓTÁK

- Itt születtem és valószínűleg itt is halok meg
– mondta a srác.

A kocsí végigsuhant a pesti alsórakparton.
Sorra maradt el a Műegyetem, a Gellérthegy,
a Batthyány tér dupla tornyú barokk temploma.

- Én is itt éltem le az életem – monda az, aki egyenruhát
viselt – akár csak az apám, meg a nagyapám.

Elhagyták a rakpartot, a Kossuth térnél
a belváros felé fordultak.

- Szép ez a város. – mondta a srác.

- Így is szépnek látod? – kérdezte az, aki egyenruhát viselt.

- Persze. – mondta a srác, mialatt az,
aki egyenruhát viselt, rabszíjat csatolt rá és lassan
bekísérte a Markó utcai gyűjtőfogházba.

Fehér Csaba

A LÉLEK MEG A TEST

A város peremén
a hajnalt lesem én,
és dúdolgatom most
az „Első villamost”.
Közben a vén Dunán
- vagy közhelyes dumám? -
a nyolc híd szendereg,
mint kék verőerek.
Enyém a Moszkva tér,
sok emlék visszatér,
és ott a Várnegyed,
azt meghagyom neked,
miénk a Népliget,
s a rejtelmes Sziget,
az Országház, Tabán,
s a Rózsadomb, az ám!
A Feneketlen-tó
és Törökugrató,
meg Újpest, Wekerle,
a Gellért-hegy kell-e?

Hiányoznának mind,
ha nem látnád nap mint
nap a várost kelni.
Most kezd érdekelni?
Száz szónak is vége,
s a tanulság végre:
Mint Buda nélkül Pest,
a Lélek, meg a Test.

Pánti Irén

SZEPTEMBER VÉGÉN

Barátnőmmel ülök a parkban egy langyos őszi délután.
A fák alatt száraz levelek, a padok mellett üres dobozok
hevernek. Közmunkások keze alatt szépül a park.

Ráérősen dolgoznak.

Az egyik munkás éppen pihenőt tart padunk közelében.

Mi az ősztől társalgunk. Petőfit idézem.

„Még nyílnak a völgyben a kerti virágok”

Barátnőm félbeszakít.

„Nem kerti, hanem réti virágok!”

Én ellentmondok. Váratlanul egy hang
szólal meg mögöttünk.

„Még nyílnak a völgyben a kerti virágok”

Elmondja az egész verset,
a végén fejét csóválva folytatja a munkát.

A barátnőm zavartan hallgat.

Én kihúzom magam.

Matuszka Máté

KRAKENHALÁSZAT

Hogyan hoztam egyenesbe a dunai
hajókirándulásokat szervező irodámat?

*„Másodpercekre voltam a csődtől,
teljes kilátástalanságban, mert amint felbukkant a parton
egy külföldi család, BAMM, a konkurens irodák emberei
azonnal lecsaptak rájuk. Így én inkább a hazai turistákkal
próbálkoztam, de őket ilyesmi nem érdekelte.
Szóval a gyerekeiket vettem célba. Azt mondtam nekik,
a hajóm azért ilyen rikító zöld, mert ez a szín vonzza a
Szabadság híd alatt lakó krakent. Naná, hogy mind látni
akarták! Bár a kraken sosem bukkant fel, az utat
így is nagyon élvezték.”*

Innentől pedig sínen volt a Leviathán Iroda.
És sosem derült ki, hogy kizárólag magyarul beszélek.

Piros Éva

HIDAK

Átadták a Lágymányosi hidat. Elmentünk megnézni.
A járda egyik felére 2 alakot festettetek, amint kézen
fogva ballagnak. – Itt így kell menni! – mondtad.
Akkor fogtad meg először a kezem.

A Lánchíd ünnepe volt. Felettünk dübörgött a tűzijáték.
A lányunk minden ízében reszketett.
Te felvetted és a karjaidban megnyugodott.

Az Erzsébet hídon sétáltunk át. Nem fogtad a kezem.
Szidtál, sorolva az érveidet, miért nehéz velem élni.

A Margit hídon láttál meg vele.
Mi sétáltunk kéz a kézben, te vezettél.

Állítólag a Szabadság hídnál láttak utoljára. Valószínűleg
onnan ugrottál le. A tested Csepelnél került elő.
A kezedet már hiába fogtam meg.

Petrás Lilla

GARZON KILÁTÁSSAL

Apu azt mondta, hogy meg fogom unni. Hogy a kilátás egy idő után nem fog kárpótolni azért, hogy a lakás kicsi. De nem tudott meggyőzni. Úgy döntöttem, inkább nézem egy garzontól a Sas-hegyet, mint másfél szobából a tűzfalat. Ma négyszáz-hatvanhetedik alkalommal nyugözött le a naplemente. Minden nap megáll negyed órára a világ és meredten bambulom a rózsaszín eget, egészen addig, amíg el nem kékül minden. Majd csak egy gyerekszoba miatt fogok erről lemondani.

Zombori Ildikó

A LEGROSSZABB, MÉGIS LEGJOBB RANDIM

Mikor először jártam Budapesten, egy fiú elhívott sétálni.
Nem igazán volt hozzá kedvem, de végül belementem.

Felsétáltunk estefelé a Gellért hegyre
(ami nekem alföldiként azért kihívás volt!) és igazából
már kezdtem megbánni, hogy hagytam magam rávenni,
amikor is megláttam a kilátást. Leültünk és csak
úgy néztük a naplementét, majd a sorra kigyúló fényeket
és azt hiszem ott szerettem bele ha nem is a fiúba,
de sokkal inkább a városba. :)

Danszky Flóra

BLÉNESSY JÁNOS U. 1.

Kávéillatú reggelek. Fodros Duna. Négyeshatos.
Történelemszagú házak. Lánchíd. Piszkos Pest.
Burszuj Buda. Pláza főváros. Reggeli robaj. Autós. Biciklis.
Gyalogos. Koldus. Romkocsmák. Cigifüstös éjszakák.
Koszos aszfalt. Jóleső nyugtalanság. Vágyódás. Sziget.
Turisták. Margitsziget. Fény utcai piac. Teázók. Nemzeti
dohánybolt. Margit híd. Olajos lángos. Négyesmetró.
Hősök tere. Pezsgés. Nyugtalan hétköznapiak. Átmulatott
hétvégék. Keményebb másnapok. Egyetemváros.
Szenvedély. Szerelem. Szex. Orgazmus. Az első csók.
Egy randevú. A parkok. Kutypiszok. Komor idősek.
Komolytalan fiatalok. Üzletember. Kislány. Szerelmes
kamasz. Bánat. Öröm. Újjászületés. Elmúlás. Szakítás.
Újrakezdés. Jövőkép. Remény. Kapaszkodás.
Semmi. Minden. Egy élet.

Seprenyi István

PADOKON

Az Urániát beszéltek meg. Ő a Corvinnál várta.
Nemrég költözött fel, még összekeveredik fejében a város.

Átmentem az új helyszínre útközben vettem két
tortaszeletet ha már a mozit lekéstük. Pár megálló
és az Orcy kertben sétáltunk.

Padon ülve csendben néztük a tavat.
Elővettem a sütitket és az édesség átkarolt minket.

Következő találkozó az Oktogonon volt.
Onnan átvillamosoztunk a Városmajorba. A parkban egy
pad alatt borítékot találtunk benne két belépővel. Reggel
rejtettem oda. Néztük a fogaskerekűt és örültünk a holnapi
szépművészeti jegyeknek.

Visszagyalogoltunk a metróig. Még nem volt a
Gellérthegy, felkísértem a tetejére. Mosolyát fotóztam
a kilátással. Másnap a Múcsarnoknál álldogált.

Ponczók István
HONVÁGY

Az egyik Londonból jött haza, ott dolgozott,
a másik Moszkvából, ott tanult. Mindkettőnek honvágya
volt már. Az egyik első útja a Duna-partra vezetett,
átsétált a Lánchídon, majd fel a Várba. A Sikló
végállomásánál letelepedett egy padra, onnan nézte
a várost, a Dunát, a Parlamentet, a kettes villamost.

A másik a Bosnyák téri piacra ment
sajtos-tejfölös lángost enni. Fokhagymásan.

Évente egy hónappal távolabb kerülök lélekben vidéktől.

Onnan ugyanúgy kerülnek érettségizők Pestre azóta is,
nem állt meg az idő miattam.

Mégis, minden évben megújul és erősödik bennem
a hit, hogy a folyamat megszűnt, hogy csak én voltam
iskolakerülő, és egyedül vagyok itt kalandor,
egy valószínűtlen életutat kergető
és soha el nem érő kakukktojás.

Pedig van olyan újonc azóta, aki már két évnyi főváros
után dolgozik(ráadásul szép maradt); a legtöbben már nem
mennek vissza, szóval nem kárörvendhetek egyáltalán.

Ami biztos: minden kalandor a sajátjainak
egyedi hős, önmagát évente a szülőktől
egy hónappal távolabbra álmodó.

Már egy évre járok tőlük.

Alia

KUKÁSKOCSI

Felköltöztünk, mert... itt van meló. Kezdetben minden zavart, a zaj, a sok ember, hogy nincs idő végighallgatni a másik mondatait. Aztán elcsitultak ezek, vagy belemosódtak a többibe. Csak a reggeleket nem tudtam megszeretni, mert éjjel az utcán hangosan beszélgetnek, háromszor megy fel-alá az útmosó és hajnalban ezerszer a kukáskocsi és zörög, csattog, hörög, nem foglalkozva velem, hogy más még aludna...

De most már nagyobb Marcink, ébren van, ha jönnek... reggel kisonunk az erkélyre, leskelődünk a marcona emberek után, ahogy érzések nélkül tolják, lökik a kukákat. Nézd, integet! És akkor Marcink megjegyzi:

„Jól indult a nap, kukáskocsival.” - ezért is szeretem.

Lauer Gábor

SATÖBBI

Mindenki kint, még sincsen kivel. Lábad löki
a párolgó beton. Csak sejteni hova, úgy menni el.
Gép kapcsol, valahol pislog a neon. Tudni, hogy itt, tudni,
hogy most. Szürke dugattyúk titkos dala. Kátránycsíkok
olvadnak egybe. Rejtőzni, mint a szív túloldala.
Süllyed a Nap, víz zúg valahol. A folyó kékeszöld szaga.
Lépcsőkön várni, hogy kijózanodj. Szél fújja hátad.
Otthonról menni haza. Jó tudni, hogy...

Bacsó Flóra

TÁSKA

A Thökölyn rendőr integet, álljak meg. Kilenc éve vezetek, még soha nem igazoltattak. Keresem a papírokat, kezembe akad a telefonom, egy toll, egy müzliszelet. Izzadok. Már tudom, hogy a másik táskámban maradtak. Sírnom kell. Nincs nálam zsebkendő, csorog az orrom, kézfejjel megtörlöm. Otthon hagytam sajnós, mondom. Zsebkendőt ad, legközelebb mindenképp legyen nálam, mondja. Jó utat kíván, hátralép. Integet, hogy menjek. Belenézek a visszapillantó tükörbe. Az orrom alatt szürke takonygömb. Letörlöm. Gázt adok. A pirosnál újra tükörbe nézek, az arcom rendben van. Jobboldalt új kínai üzlet nyílt, a kirakatban fényes, barna táska sok zsebbel. Még van húsz percem. Leparkolok és megveszem.

Fülöp Orsolya

OTTHON

Tanácsztalanul ácsorgott a sün a széna téri büfé előtt.

Buszok pöfögtek, emberek siettek el mellette.

Egy kellemetlen alak majdnem rá is lépett. Egyik lábáról a másikra álldogált, ezzel kicsit elszórakoztatta magát – egyszer egy mellső plusz egy hátsó, aztán két hátsó, és így tovább. Mígnem, egyszer csak ki nem szúrta a szőke nőt. Hű, suttogetta. Kihúzta magát, orrát a magasba emelte, és várt. A nő egyenesen felé tartott, majd megállt.

Egy darabig szótlánul néztek egymásra. Gyere – mondta aztán a szőke. Pulóverébe göngyölte, és magával vitte egy elvadult kertbe. A nyolc macska mellé még pont elfért.

Gyurasza Eszter

ÉJSZAKA

„Indulunk.” Felültetett a vázra és ő is felkászálódott mögém. Illegő-billegő szerkezet, gurulni kezdünk. Éreztem, ú, ez most romantikus lesz. És most hátrahajtom a fejem, hátra, az ő vállára. Becsukom a szemem, és együtt suhanunk az éjszakában. De csak nem jön, pedig elhagytuk a Király utcát. Mindjárt. Csak kicsit ellazulok. Kérlek, hajts lassabban. A Kálvinnál még mindig csak a fészkelődés és a bizalmatlanságszerűség beismerésszerűsége. Várok valamit a hídtól, ott, majd biztos ott jön az érzés. Az éles kanyar a Gellért téren nem segít, végigsöprünk a bartókon, a Móriczon, jaj, padkára fel. Mindjárt vége. A Kosztolányin már tudtam, hogy nem maradunk együtt.

Vasvári Babett

ÉVSZAKOK

Harisnya, cicanadrág, farmer, sapka, sál, kulcs, ajtó, kesztyű, kurvahideg, tekerés, már csak rohadthideg, teker, teker, teker, fagyott comb, teker, teker, teker, fagyott szemgolyó, teker, teker, teker, fék, kesztyű, kulcs, U lakat, ajtó, felolvad, tea, pisi, tea, pisi, tea, pisi, munkakész.

Szoknya, top, szandál, fellibbenek a biciklire, a nap átölel melegével, a lázadó szellő hűsen simogatja hónaljamat...

Úristen, ez nem bír egyenesen tekerni! ...Madarak csicseregnek, fák lombja burjánzik... ez az idióta meg honnan került elő?!!! A szoknyám együtt csiklandoz a menetszéllal, a párapu gyorsan illanó hús burkot szór a vállamra... anyád, ez majdnem nekem jött!!!

Mikor lesz már újra tél?

szervező

stratégiai partner

szakmai partner

együtműködő partner

DESIGN®
TERMININL

Budapesti
Fesztivál- és
Turisztikai
Központ

média partner

We LoveBudapest.com

WWW.100SZOBANBUDAPEST.HU

MINDSPACE.HU
2014